

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **Z.S.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č. j. 20796-3/2015-900000-304.8,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 6. 5. 2015, č. j. 20796-3/2015-900000-304.8, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Liberecké kraje (dále jen „celní úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 2. 2015, č. j. 619-5/2015-560000-12. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích ■■■:40 hod., jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění, osobního automobilu tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, rychlostní silnici ■■■ (v úseku ■■■, exity ■■■, který podléhá časovému poplatku), aniž by byl uhrazen časový poplatek a přilepen prováděcím předpisem určený díl kupóny prokazujícího úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě na vozidle. Tímto jednáním žalobce jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění nesplnil povinnost danou § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Dále byl žalobce uznán vinným

z přestupku podle § 42a odst. ■ hodin jako řidič výše popsaného vozidla v systému časového zpoplatnění na pozemní komunikaci, rychlostní silnici ■ (v úseku ■, exity ■, který podléhá časovému poplatku) bez zbytečného odkladu neodstranil z viditelného místa v předmětném vozidle první díl kupónu pro rok 2013 s roční platností, jehož platnost uplynula dnem 31. 1. 2014. Tímto jednáním žalobce jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění nesplnil povinnost danou § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Za tyto přestupky byl žalobci v souladu se zásadou absorpční uložen podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích úhrnný trest - pokuta ve výši 2 000 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným na základě protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 23. 5. 2014, fotodokumentace z kontroly ze dne ■ a fotografií s přiřazením GPS souřadnic k jednotlivým místům, kde byly tyto fotografie pořízeny. Z protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne ■ vyplývá, že při provádění kontrolní činnosti na pozemní komunikaci R35 byl v cca ■ hodin u obce ■ zkontrolován osobní automobil tovární značky ■, registrační značky ■, na kterém nebyl vylepený kupón prokazující zaplacení časového poplatku pro rok 2014 a současně nebyl odstraněn neplatný kupón pro rok 2013. Jako osoba řidiče vozidla důvodně podezřelá z porušení právních předpisů byl označen žalobce, se kterým na místě spolujezdce cestovala ■. Žalobci bylo navrženo vyřešit přestupek blokovou pokutou ve výši 1 000 Kč, se kterou nesouhlasil, nechtěl se k protokolu vyjádřit ani ho podepsat. Na fotografiích z kontroly je zachyceno vozidlo žalobce. Správní orgán konstatoval, že na první a druhé fotografii je zachycen jeho pohyb na pozemní komunikaci na R35 v úseku mezi ■ a ■, kdy ho následovala hlídka, fotografie 3 až 8 zachycují vozidlo po jeho odklonění z pozemní komunikace ■ k autobusové zastávce u obce ■, kde proběhla kontrola, na předním okně je vylepen dálniční kupón prokazující úhradu časového poplatku pro rok 2013, žádný jiný dálniční kupón na skle vylepen není, fotografie 9 a 10 zachycují osvědčení o registraci předmětného vozidla, jehož provozovatelem byl žalobce. Fotografie a odkazy na www.mapy.cz k místům ve fotodokumentaci a fotografie předmětného vozidla byly opatřeny správním orgánem a jsou přiřazeny k jednotlivým fotografiím z fotodokumentace provedené při kontrole (foto č. 1, 2 a 7) včetně souřadnic GPS a vyobrazením pozic na mapě (pohyb po pozemní komunikaci ■ autobusové zastávce u obce ■ - foto 7). V úředním záznamu z kontroly ze dne 23. 5. 2014, který zachycuje její průběh, je uvedeno, že dne 23. 5. 2014 kolem ■ hod. projíždělo kolem hlídky, která stála v obci ■ na nájezdu na zpoplatněnou pozemní komunikaci ■ ve směru na ■ předmětné vozidlo s neplatným dálničním kupónem, hlídka se za ním rozjela směrem na Turnov, po předjetí se zapnutým zvláštním výstražným zařízením a světelným nápisem „následuj mě“ vozidlo odklonila na autobusovou zastávku v obci Paceřice. Vozidlo řídil žalobce, spolujezdkyní byla ■. Dokazování, kterého se účastnil zmocněnec žalobce, provedl správní orgán prvního stupně při ústním jednání dne 27. 1. 2015. Zmocněnec žalobce byl při tomto jednání seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobci byla poskytnuta lhůta k vyjádření se ke shromážděným podkladům. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, provedení dalších důkazů nenavrhoval.

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Uvedl, že popis skutku, tak jak ho uvádí žalobce v doplnění odvolání je jednoznačně vyvrácen fotodokumentací pořízenou při kontrole a přiřazené GPS souřadnic jednotlivým místům pořízení fotografií. Žalobce uvádí, že kontrolované vozidlo stálo v odstavném pruhu zpoplatněné komunikace z důvodu poruchy a hlídka celního úřadu u vozidla zastavila s nabídkou pomoci, přičemž si všimla, že na vozidle není vylepen platný dálniční kupón a následně začala vypisovat protokol s osobou, která pouze seděla na místě řidiče, vozidlo ale neřídila. Dle žalovaného je z fotodokumentace a GPS souřadnic a časové posloupnosti pořízených fotografií patrné následující: na fotografii č. 1 je zřejmé, že kontrolované vozidlo se pohybuje po zpoplatněné komunikaci (tedy nestojí v odstavném pruhu pro poruchu), fotografie byla pořízena z vozidla hlídky celního úřadu dne ■ ve ■ hodin, GPS souřadnice ■, také na fotografii č. 2 je vidět, že kontrolované vozidlo se pohybuje po zpoplatněné komunikaci, fotografie byla rovněž pořízena z vozidla hlídky celního úřadu dne 23. 5. 2014 ve 14:46 hod., GPS souřadnice ■. Z posloupnosti fotografií č. 1 a 2 a GPS souřadnic v místě jejich pořízení lze jednoznačně usuzovat, že kontrolované vozidlo se pohybovalo po zpoplatněné komunikaci ■ ve směru ■. Z fotografie č. 3, 5, 6 a 7 je pak patrné, že kontrola vozidla neproběhla v odstavném pruhu zpoplatněné komunikace, kde vozidlo údajně stálo, ale na autobusové zastávce u obce Paceřice, která se nachází na komunikaci souběžné se zpoplatněnou komunikací, souřadnice GPS ■. Z GPS souřadnic z místa pořízení fotografie č. 1 a GPS souřadnic z místa zastavení kontrolovaného vozidla a provedení kontroly lze dovodit, že kontrolované vozidlo ujelo po zpoplatněné komunikaci R35 minimálně cca 2,5 km. Z fotografií č. 3, 5, 6 a 8 je patrné, že řidičem kontrolovaného vozidla byl žalobce, údajný řidič paní ■ skle kontrolovaného vozidla je vylepen dálniční kupón za rok 2013, dálniční kupón platný pro den provedení kontroly na předním skle kontrolovaného vozidla vylepen není. Žalovaný shrnul, že z časové posloupnosti pořízení fotografií a z GPS souřadnic míst, kde byly fotografie pořízeny, je prokázáno, že kontrolované vozidlo se po zpoplatněné komunikaci pohybovalo, tj., nestálo v odstavném pruhu pro poruchu, jak uvádí žalobce, a proto nemohlo dojít ani k výměně osob na sedadle řidiče. Vzhledem k tomu, že se vozidlo po celou dobu časového úseku vymezeného okamžikem pořízení fotografie č. 1 z vozidla hlídky celní správy až do okamžiku zastavení kontrolovaného vozidla na autobusové zastávce u obce Paceřice pohybovalo, přičemž bylo stále v dohledu celního úřadu, nemohlo ani v tomto časovém úseku dojít ke změně osoby řidiče. Na fotodokumentaci z místa kontroly je dále jasně patrné, že po zastavení kontrolovaného vozidla hlídkou celní správy na sedadle řidiče seděl žalobce, nikoliv paní ■. Žalovaný proto uzavřel, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a výslech členů kontrolní hlídky celního úřadu je tak nadbytečný. Za nadbytečnou považoval žalovaný i svědeckou výpověď paní L. S., protože by do projednávaného případu nemohla vznést žádné nové rozhodné skutečnosti. Žalobcem tvrzený skutkový stav lze dle žalovaného jednoznačně vyvrátit důkazními prostředky, které obsahuje správní spis vedený ve věci, a to i bez použití úředního záznamu.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě odmítl tvrzení, že dne ■ v cca ■ hodin řídil motorové vozidlo značky ■ časovému poplatku. Žalobce připustil, že měl v úmyslu předmětné vozidlo na této pozemní komunikaci řídit, samotný úmysl spáchat přestupek však není trestný. Žalobce zdůraznil, že

již v řízení před správním orgánem uvedl, že vozidlo řídila paní ■■■, a žalobce byl pouze její spolujezdec. Paní ■■■ musela zastavit z důvodu poruchy vozidla, vozidlo se spolu s žalobcem pokusili opravit, což se podařilo. Následně se dohodli, že řídit bude žalobce, neboť vozidlo je jeho, a bylo třeba vyzkoušet, zda oprava byla úspěšná. V momentě, kdy žalobce usedl do vozidla na sedadlo řidiče, zastavili u vozidla celníci s dotazem, zda posádka vozidla nepotřebuje pomoc. Žalobce tvrdil, že v dané věci neexistuje důkaz, který by toto skutkové tvrzení vyvracel. Jediným provedeným důkazem je fotodokumentace, která však není průkazná ve vztahu k osobě řidiče. Žalobce namítal, že správní orgán měl předvolat svědky za účelem úplného zjištění skutkového stavu. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že výsledky paní ■■■ nemohl přinést žádné nové rozhodné skutečnosti. Žalobce dále konstatoval, že poukaz na GPS zařízení a časy na fotografiích není relevantní, neboť ani GPS modul, ani měřič času, nejsou měřiče, které by byly ověřeny a jejichž funkčnost by byla spolehlivá. Z fotografie č. 2 je dle žalobce pouze patrné, že se jeho vozidlo pohybuje po placené pozemní komunikaci R35, není však zřejmé, kdo vozidlo řídí. Fotografie č. 5, 6, 7 a 8 pouze podporují tvrzení žalobce, protože na fotografiích je zachyceno nepohybující se vozidlo, kde po výměně se spolujezdkyní sedí žalobce na místě řidiče. Mezi fotografií č. 2, která zachycuje jedoucí vozidlo a fotografií č. 3, na které je již vozidlo v klidu, je přibližně 4 minutová časová prodleva a dle GPS souřadnic je místo fotografie č. 2 od místa zobrazeného na fotografii č. 3 vzdálenost 2, 4 km. Tuto vzdálenost, jejíž převážná část se nachází na rychlostní silnici, urazí řidič jedoucí průměrnou rychlostí 110 km/h přibližně za 1 minutu a 20 sekund. V případě jízdy rychlosti 150 km/h (průměrná rychlost, kterou paní S. jezdí po dálnici) za méně než 1 minutu. Spolujezdkyně tak měla dostatečnou dobu na výměnu pozice ve vozidle s žalobcem. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhoval provést důkaz rekonstrukcí a svědeckou výpovědí paní L. S. Žalobce dále tvrdil, že skutkový stav, tak jak ho popisují správní orgány, není prokázán ani protokolem o důvodném podezření z porušení právních předpisů. Jedná se o předtištěný formulář, u kterého se může předpokládat určité mechanické zaškrtnutí. Rukou je popsán skutek, z jehož formulace však není patrné, zda hlídka žalobce viděla při jízdě, zastavila jej a následně kontrolovala. Žalobce v této souvislosti poukazoval na rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 120162/2014-610000 - 12, v němž se žalovaný vyjadřoval k postavení protokolu o podezření ze spáchání přestupku mezi podklady pro rozhodnutí. Žalobce rovněž namítal, že mu protokol o důvodném podezření ze spáchání přestupku nebyl předložen k nahlédnutí. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, současně požadoval nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný zopakoval, že úřední záznam ze dne 23. 5. 2014, protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů z téhož dne a pořízená fotodokumentace podávají ucelený obraz o průběhu a výsledku kontroly předmětného vozidla, včetně identifikace osoby, která kontrolované vozidlo řídila. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně nikdy neuvedl, že by nebyl řidičem kontrolovaného vozidla. Tuto námitku vznesl až v odvolání. Z posloupnosti pořízených fotografií dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že vozidlo se po zpoplatněné komunikaci pohybovalo, tedy nestálo v odstavném pruhu. Po zastavení kontrolovaného vozidla seděla na místě spolujezdkyně žena, na místě řidiče muž, k výměně osob na sedadle řidiče dle žalovaného dojít nemohlo.

Žalovaný zdůraznil, že úřední záznam a protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů nebyly jediné důkazní prostředky, ke kterým bylo v řízení přihlédnuto. Zásadní je dle žalovaného fotodokumentace pořízená hlídkou celní správy, která sama o sobě vyvrací tvrzení žalobce. Žalovaný proto nepovažoval za nutné provést výslech členů hlídky celní správy. Žalovaný dále upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k věrohodnosti svědecké výpovědi příslušníka policie ČR. Dle žalovaného lze uvedené závěry analogicky vztáhnout i na věrohodnost protokolu a úředního záznamu v rámci posuzovaného případu, neboť ani zde žalovaný neshledal žádnou okolnost vedoucí k závěru o jakékoliv zaujatosti příslušníků celní správy vůči žalobci. Pokud by vozidlo při příjezdu hlídky celní správy stálo v odstavném pruhu, jak tvrdí žalobce, nemohla by hlídka celní správy vozidlo nejprve zachytit na fotografiích, jak se pohybuje po zpoplatněné komunikaci a následně jak stojí na autobusové zastávce u obce Paceřice. Pokud žalobce zpochybňuje poukaz na GPS zařízení a časy na fotografiích, žalovaný připustil, že tyto údaje nebyly získány pomocí certifikovaných měřičů. Zdůraznil však, že v projednávaném případě není podstatná přesná GPS souřadnice pořízené fotografie, ani přesný údaj o čase, zásadní je, že z posloupnosti pořízených fotografií a GPS souřadnic je jasné patrné, že kontrolované vozidlo se pohybovalo po zpoplatněné komunikaci. Z časové posloupnosti jednotlivých fotografií je dle žalovaného zřejmé, že hlídka kontrolované vozidlo sledovala již minimálně 4 minuty před pořízením fotografie č. 3 při jízdě po zpoplatněné komunikaci, časový rozdíl pořízení fotografie č. 2 a č. 3 v délce 4 minut nevyvrací bezprostřední návaznost pořízené fotodokumentace. Z důkazních prostředků tak lze jednoznačně uzavřít, že řidičem kontrolovaného vozidla byl žalobce. Tvrzení o tom, že žalobci nebyl protokol o důvodném podezření ze spáchání přestupku předložen k nahlédnutí, není ničím podložené, z protokolu sepsaného na místě kontroly naopak vyplývá, že ho žalobce odmítl podepsat, odmítl se k věci vyjádřit a odmítl na místě převzít i stejnopis protokolu. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru.

Žalobcem rozporovaný přestupek podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích řešený v nyní zkoumaném případě nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Pokud by tento přestupek nebyl fotograficky dokumentován a řidič by jeho spáchání rozporoval, byť až v odvolacím řízení, bylo by skutečně nutné vyslechnout členy zasahující hlídky celního úřadu. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku samy o sobě dostatečnými důkazy nejsou (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70).

V projednávaném případě však správní orgán prvního stupně přestupek fotograficky zdokumentoval a k jednotlivým místům, kde byly fotografie pořízeny, přiřadil GPS souřadnice. Z posloupnosti pořízených fotografií je nade vší pochybnost zřejmé, že vozidlo se po zpoplatněné komunikaci pohybovalo, tedy nestálo v odstavném pruhu, jak tvrdí žalobce. Krajský soud má proto z pořízené fotodokumentace za prokázané, že hlídka celního úřadu kontrolované vozidlo sledovala před pořízením fotografie č. 3 při jízdě po zpoplatněné komunikaci. Časový rozdíl pořízení fotografie č. 2 a č. 3 v délce 4 minut nevyvrací bezprostřední návaznost pořízené fotodokumentace a naopak vyvrací tvrzení žalobce o poruše vozidla, jejím odstraňování svépomocí a výměně osoby na sedadle řidiče. Pokud žalobce namítá, že GPS modul, ani měřič času, nejsou měřiče, které by byly ověřeny, soud souhlasí s žalovaným, že zásadní v projednávané věci je posloupnost pořízených fotografií, která žalobcem předestřený skutkový děj vyvrací. Úřední záznam tak nepředstavoval jediný ani klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu, která podle svého obsahu pouze shrnovala okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky. Takové použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Totéž lze konstatovat k obsahu protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů.

Žalovaný proto nebyl povinen tyto důkazy vyvracet dalším dokazováním, ať už výsledkem zasahujících policistů nebo spolujezdkyně žalobce. Z tohoto důvodu další dokazování neprováděl ani zdejší soud. Správní orgán musí svůj postup řádně vysvětlit, což žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil. Provedené důkazy ve vzájemných souvislostech poskytl logicky provázaný, bezrozporný a ucelený obraz o skutkovém ději.

K žalobcovu tvrzení, že mu protokol sepsaný na místě kontroly nebyl předložen k nahlédnutí, soud konstatuje, že se jedná o tvrzení, které se objevuje poprvé až v žalobě. V řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v odvolání žalobce nic takového netvrdil. Soud proto považuje toto tvrzení za účelové a ničím nepodložené.

V. Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. srpna 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně